

er opført som bilag 2 eller 3 til lovforslaget. Det er dog en betingelse, at det udenlandske forsikringselskab i hjemlandet har specifik koncession til at udøve de ønskede aktiviteter. Aktiviteter, som ikke er opført i bilag 2 eller 3, er ikke omfattet af den gensidige anerkendelse.

Selskabet kan påbegynde sin virksomhed her i landet, når det får meddelelse om, at hjemlandets tilsynsmyndigheder har fremsendt de i stk. 2 nævnte oplysninger til Finanstilsynet, hvilket skal ske inden for en frist på 1 måned.

Bestemmelserne i stk. 3-6 om medlemskab af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring, udnævnelse af en særlig repræsentant m.v., hvis selskabet skal udøve motoransvarsforsikring, svarer til de gældende regler i §§ 9 og 9 a i tjenesteydelsesloven, som foreslås ophævet.

Til nr. 44 (§ 214)

Forslaget gennemfører muligheden i art. 38 i 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv for, at Finanstilsynet kan kræve, at de oplysninger, som det i henhold til direktiverne har lov til at anmode om vedrørende de forsikringselskaber, som opererer i Danmark, indsendes på dansk.

Til nr. 45 (§ 215)

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til § 9, stk. 1, i tjenesteydelsesloven, der foreslås ophævet, med de tilpasninger, der følger af reglerne om hjemlandskontrol i 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv.

Til nr. 46 (§ 216)

§ 216 er en gennemførelse af art. 40 i 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv.

Finanstilsynet har herefter en mulighed for at udstede påbud, iværksætte sanktioner og forbyde et udenlandsk forsikringselskab med hjemsted i et andet land inden for EU fortsat at udøve virksomhed her i landet.

Den i art. 40 fastsatte forpligtelse til underretning af hjemlandets tilsynsmyndighed skal følges, idet Finanstilsynet først skal søge at bringe lovovertrædelserne til ophør gennem påbud og sanktioner efter lov om forsikringsvirksomheds bestemmelser. Hvis det ikke hermed lykkes at bringe overtrædelserne til ophør, og foranstaltninger, iværksat af hjemlandets tilsynsmyndigheder, derudover ikke har haft den ønskede virkning, kan Finanstilsynet forbyde selskabet at udøve virksomhed her i landet. Bestemmelsen kan også ramme grovere overtrædelser af forsikringsaftaleloven, markedsføringsloven, dørsalgloven m.v.

Bestemmelserne finder tilsvarende anvendelse på lande udenfor EU, som har gennemført 3. generationsdirektiverne.

Det tilføjes, at bestemmelsen ikke gør indgreb i de pligter, der efter lovgivningen påhviler erhvervsdrivende over for deres kunder eller f.eks. skattemyndighederne. Udenlandske selskaber er i deres adfærd i Danmark således undergivet Forbrugsombudsmandens kompetence.

Til nr. 47 (§ 217)

Forslaget er en gennemførelse af art. 13, stk. 5, i 3. skadesforsikringsdirektiv og art. 12, stk. 5, i 3. livsforsikringsdirektiv. Det fremgår af direktiverne, at Finanstilsynet skal have mulighed for efter begæring fra et andet EU-medlemslands kompetente myndighed, at begrænse eller forbyde den fri rådighed over aktiver beliggende i Danmark, og som tilhører selskaber, der er under tilsyn af den pågældende myndighed.

Adgangen til rådighedsberøvelse, der også gælder i relation til lande uden for EU, som har gennemført 3. generationsdirektiverne, er begrundet i hensynet til beskyttelse af forsikringstagernes og de øvrige sikredes rettigheder.

Til nr. 48 (§ 218)

Forslaget til § 218 tager udgangspunkt i den gældende § 220, stk. 1. Forbuddet mod mægling i erhvervsmæssig øjemed foreslås begrænset til medvirken til tegning af direkte livsforsikring og skadesforsikring i selskaber i lande, som hverken er EU-lande eller lande, som har gennemført 2.- eller 3. generationsdirektiverne.

En yderligere forudsætning for, at mægling er lovlig, er at selskaber, der mægles til, opfylder adgangsbetingelserne for at dække risici her i landet, jf. nr. 1-3 i bestemmelsen.

Det gældende stk. 2 i § 220 foreslås ophævet, da den særlige dispensationsadgang til udenlandske mæglerfirmaer må anses for at være overflødiggjort efter gennemførelsen af 3. generationsdirektiverne. Dette skyldes, at dispensationsadgangen, siden den blev indført ved den første skadesforsikringslov i 1934, alene har været anvendt overfor Lloyds-mæglere.

Til nr. 49 (§ 219)

Det foreslås at indsætte en bestemmelse, der giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om filialvirksomhed her i landet, der ikke er omfattet af § 211, stk. 1, og tjenesteydelsesvirksomhed, der ikke er omfattet af § 213, stk. 1, dvs. selska-